

PHƯƠNG PHÁP GIÁO DỤC TRẺ TRONG TÁC PHẨM “TOTTO-CHAN BÊN CỬA SỐ” VÀ BÀI HỌC KINH NGHIỆM CHO PHỤ HUYNH VIỆT NAM

cccNhận bài:
15 – 02 – 2015
Chấp nhận đăng:
25 – 06 – 2015
<http://jshe.ued.udn.vn/>

Bùi Văn Vân

Tóm tắt: Những phương pháp giáo dục trẻ được kể trong “*Totto-chan bên cửa sổ*” với bối cảnh xã hội nước Nhật vào thời gian đầu thế chiến thứ II nhưng đến nay vẫn còn nguyên giá trị giáo dục. Những bài học đó ngày nay vẫn được áp dụng rất hiệu quả ở Nhật Bản và ngày càng cho thấy nhiều mặt tích cực. Xét về mặt địa lý, văn hóa Nhật Bản và Việt Nam có nhiều nét tương đồng. Cả hai quốc gia đều thuộc châu Á với nền văn hóa chịu nhiều ảnh hưởng của tư tưởng Nho giáo. Do vậy, việc học hỏi những kinh nghiệm giáo dục Nhật Bản có phần sát thực tế xã hội Việt Nam và có tính khả thi cao. “*Totto-chan bên cửa sổ*” là một trong số những tài liệu tham khảo giúp các nhà giáo dục Việt Nam có một cái nhìn tổng quát, sinh động hơn về những phương pháp giáo dục trẻ em tiên tiến của Nhật Bản – một quốc gia có hệ thống giáo dục hàng đầu thế giới.

Từ khóa: Totto-chan; phương pháp giáo dục trẻ; bài học kinh nghiệm; phụ huynh; tích cực; khuyến khích; động viên.

1. Đặt vấn đề

“*Totto-chan bên cửa sổ*” là cuốn tự truyện của nữ văn sĩ Nhật Bản Kuroyanagi Tetsuko, kể về tuổi thơ của bà cùng các bạn khi được học ở ngôi trường Tiểu học Tomoe. Tháng ngày ở nơi đây cùng với thầy hiệu trưởng Kobayashi Sosaku có lẽ là quãng thời gian tươi đẹp nhất, không thể quên trong cuộc đời của những cô cậu học trò nhỏ. Mà hơn hết, chính Tomoe đã tạo ra bước ngoặt lớn trong cuộc đời của nhà văn, như lời tâm sự của bà “*nếu không được gặp thầy Kobayashi, có lẽ tôi đã là một người mang đầy mặc cảm tự ti với cái mác “đứa bé hư” mà mọi người gán cho*”. Mỗi mẫu chuyện nhỏ trong “*Totto-chan bên cửa sổ*” mang một thông điệp riêng về phương pháp giáo dục trẻ, đó có thể là những bài học đến từ thầy Kobayashi, đôi dòng tâm sự của mẹ Totto-chan, hay chỉ là những mâu thuẫn ngăn giữa hai mẹ con nhưng trong đó mang cả những bài học nhân văn cao đẹp.

Xã hội hiện nay ngày càng phát triển, yêu cầu về giáo dục - đào tạo đã được nâng cao hơn trước, điều đó có tác động rất lớn đến tiến trình tổ chức hoạt động của nhà giáo dục và hoạt động học tập của học sinh. Đặc biệt, ở lứa tuổi mầm non, tiểu học, đây là giai đoạn đầu trong quá trình học tập của con người, góp phần đặt nền móng cho việc hình thành và phát triển nhân cách cá nhân. Vì vậy, việc lựa chọn phương pháp giáo dục phù hợp cho trẻ ở độ tuổi này là vô cùng cần thiết.

2. Kết quả nghiên cứu

“*Totto-chan bên cửa sổ*” không đi sâu trình bày những phương pháp giáo dục trẻ em như một cuốn cẩm nang thông thường, tác phẩm là một tự truyện của chính tác giả và thông qua câu chuyện về cuộc sống của Totto-chan đã giúp độc giả có một cái nhìn tổng quan về những phương pháp giáo dục trẻ em của một trong những người tiên phong cho công cuộc cải cách giáo dục ở Nhật Bản – thầy Kobayashi Sosaku.

2.1. Bài học về niềm tin

Một đứa trẻ chỉ có thể phát triển tốt khi chính bản thân trẻ cảm nhận được ý nghĩa giá trị tồn tại của bản thân, hiểu được tầm quan trọng của mình đối với mọi người. Đó là cảm giác tự tin khẳng định mình hay còn

* Liên hệ tác giả
Bùi Văn Vân
Trường Đại học Sư phạm, Đại học Đà Nẵng
Email: vantlgd@gmail.com
Điện thoại: 0983173909

gọi là cảm giác tự tôn. Để tạo dựng cho trẻ sự tự tin, trước hết ba mẹ và người lớn cần phải có niềm tin với trẻ, được thể hiện qua những hành động hằng ngày.

Trong tác phẩm *“Totto-chan bên cửa sổ”* tác giả đã thể hiện niềm tin của người mẹ dành cho Totto-chan ngay từ đầu câu chuyện. Trước khi chuyển đến Tomoe, Totto-chan đã bị đuổi khỏi trường tiểu học Akamatsu, cũng tại trường cũ em bị xem là học sinh cá biệt, lúc nào cũng quậy phá và thường xuyên bị cô giáo phạt. Thế nhưng mẹ em đã giữ kín bí mật này. Mẹ biết rằng với một đứa trẻ 6 tuổi như em có nói em cũng không hiểu được vấn đề là gì và hơn hết không muốn em mặc cảm với các học sinh khác. Mẹ luôn tin rằng Totto-chan là một em bé ngoan, chỉ là ngôi trường cũ chưa hiểu những đứa trẻ năng động như em. Do vậy mẹ quyết định tìm một ngôi trường khác, một ngôi trường hiểu được tính cách của em và dạy cho em cách hòa hợp cùng mọi người. Quyết định của mẹ em quả thật sáng suốt, để rồi sau này khi đã trưởng thành nhìn lại tuổi thơ của mình, Tetsuko viết: *“Nếu như ngay từ hồi ấy mà mẹ bảo tôi: ‘Làm thế nào bây giờ? Con bị đuổi học rồi! Ở trường mới, nếu con lại bị đuổi học tiếp thì không còn chỗ nào mà học đâu!’”, thì chắc hẳn tôi đã bước qua cổng trường Tomoe vào ngày đầu tiên với tâm trạng vô cùng sợ sệt và khôn khổ. Tôi không thể vui sướng đến như thế khi trông thấy cổng trường có cả rặng cây và những lớp học xe điện. Tôi thật hạnh phúc vì được một người như mẹ tôi nuôi dạy.”* [1]

Niềm tin đối với trẻ đôi khi có thể đến từ sự tin tưởng từ lời nói dối vô hại. Điều này có vẻ vô lý vì đối với người lớn trẻ con nói dối là không tốt, tuy nhiên không vì thế ta cứ quy chụp cho bất kỳ hành vi nói dối nào của trẻ cũng là xấu, là hư. Trẻ em cũng giống người lớn đôi khi có những lời nói dối vô hại, thậm chí còn mang lại niềm vui, hạnh phúc cho người khác. Chính vì thế, khi đứng trước tình huống nghi ngờ trẻ nói dối, phụ huynh nên sử dụng phương pháp “bánh kẹp”, tức: đồng tình với ý kiến của trẻ, sau đó đưa ra những lý lẽ phân bác có sức thuyết phục cuối cùng chốt lại những điểm hợp lý trong câu chuyện của trẻ. Điều đó giúp phụ huynh kéo dài thêm thời gian trò chuyện cùng trẻ, trong quá trình đó có thể quan sát những biểu hiện giúp phát hiện và sửa chữa kịp thời hành vi nói dối của trẻ, đồng thời thông qua câu chuyện giúp người lớn tìm hiểu điều muốn biết. Với cách làm này, trẻ cảm thấy được thấu hiểu, thông cảm, còn phụ huynh có thể nắm bắt được tính cách, hiểu thêm con mình.

Mẹ Totto-chan đã sử dụng rất hiệu quả phương thức này trước những tình huống trớ trêu của cô bé mỗi khi đi chơi bị rách áo quần. Totto-chan viện ra nhiều lý

do phi lý để biện minh cho việc quần áo rách tả tơi *“Ban này, con đang đi ngoài đường thì bọn trẻ con phi dao vào lưng nên rách hết cả váy rồi ạ.”* Mẹ có thể gạt lời giải thích của em và khẳng định em đang nói dối nhưng làm như vậy là phủ nhận sự lo lắng của em. Nếu mẹ sẽ cố gắng truy đến cùng nguyên nhân khiến váy bị rách, em càng chống chế, càng nói dối vậy dần dần hình thành cho em thói quen xấu. Mặt khác, khi mẹ tỏ vẻ thông cảm cho em, em thấy vui hơn khi thấy mẹ tin tưởng mình *“Như vậy là mẹ cũng thông cảm với mình rằng ‘chuyện bị rách là không thể tránh khỏi’*”. Khi đã có được niềm tin của em, em thoải mái hơn trong nói chuyện với mẹ, từ đó mẹ khơi gợi câu chuyện. Cách làm của mẹ vừa không gây tổn thương em, lại vừa tìm hiểu được câu chuyện, sẽ hay hơn rất nhiều cách trừng phạt nghiêm khắc, phủ nhận tuyệt đối của ba mẹ khi thấy trẻ nói dối.

2.2. Bài học về sự tôn trọng

Người Nhật được cả thế giới biết đến với những nét đẹp trong văn hóa ứng xử, từ điệu bộ cúi chào cung kính đến văn minh xếp hàng,... cách thức giao tiếp trong cuộc sống hằng ngày của họ được nâng lên thành ‘nghệ thuật giao tiếp’. Điều này không thể được hình thành trong một sớm một chiều mà đó là cả một quá trình rèn luyện ngay từ tấm bé. Cốt lõi trong nghệ thuật giao tiếp của Nhật Bản chính là sự tôn trọng. Muốn người khác tôn trọng mình trước hết chính bản thân phải tôn trọng đối phương. Ở Nhật, ta không lấy gì làm lạ khi bắt gặp hình ảnh giáo viên sẵn sàng cúi người đón chào học sinh ở cổng trường mẫu giáo, người nhân viên bán hàng niềm nở mỉm cười cúi thấp người chào khách hàng,... Đối với người Nhật, cúi đầu không có nghĩa là hạ mình mà chính là cách họ tôn trọng người đối diện.

Qua *“Totto-chan bên cửa sổ”* ta thấy rõ việc người Nhật dạy trẻ em sự tôn trọng ngay từ khi còn bé, qua cách ứng xử của người lớn giúp trẻ học hỏi. Trẻ em đặc biệt quý mến những người gần gũi, thân thiện và thầy hiệu trưởng Kobayashi là một người như thế. Khi mẹ dẫn em đến trường xin nhập học, trông thấy em thầy đã đứng dậy, mỉm cười cúi chào một em bé 6 tuổi, sau đó kéo ghế ngồi xuống đối diện rất gần chăm chú nghe em kể chuyện trong suốt 4 giờ đồng hồ liên tiếp mà không tỏ bất cứ thái độ chán nản, mệt mỏi nào. Thầy lắng nghe Totto-chan kể bất cứ câu chuyện nào mà em muốn nói, những câu chuyện nhỏ nhặt, lộn xộn trong cuộc sống hằng ngày của một đứa trẻ.

Lắng nghe là cách người lớn đang truyền đến trẻ thông điệp *“Con đang được tôn trọng”*; khi thấy bản thân có giá trị, được coi trọng, trẻ thêm phần tôn trọng và tin tưởng người nghe. Tuy nhiên, không phải người

lớn cứ ngồi im chăm chú lắng nghe trẻ sẽ mang lại hiệu quả, điều đó chẳng khác gì trẻ đang nói với một pho tượng. Lắng nghe là một trong những hình thức giao tiếp, cũng cần phải có sự tương tác giữa người nói và người nghe. Khi nghe trẻ trình bày một vấn đề, điều quan trọng là thời gian người lớn nói không được dài hơn thời gian trẻ nói, ta đang nghe trẻ tức phải tôn trọng lời nói của trẻ. Vừa lắng nghe vừa gật gù đáp “*Thế à, thế cơ à?*”, như sự đồng tình, hưởng ứng. Thầy Kobayashi thường xuyên dùng những cụm từ như “*Còn gì nữa?*”, “*Hết rồi à?*” để gợi mở câu chuyện cho Totto-chan. Khi được người lớn gật gù đồng tình, hưởng ứng, trẻ sẽ dễ dàng truyền đạt nội dung câu chuyện cần nói hơn. Còn nếu người lớn cứ lặng thinh khi nghe trẻ nói, chẳng tỏ thái độ gì, trẻ hụt hẫng, thất vọng vì không được xem trọng, câu chuyện dễ trở nên bế tắc, không diễn đạt được ý muốn nói nữa. Ngoài ra, khi lắng nghe trẻ, người lớn cũng cần hòa mình vào câu chuyện, một cách đơn giản nhất đấy chính là nhắc lại lời của trẻ. Dù chính là lời trẻ nói ra nhưng khi được người nghe nhắc lại, sẽ tạo cho trẻ cảm giác đang được lắng nghe, thấu hiểu. Trẻ thường xuyên nói nhiều, kể chuyện về những vấn đề trẻ đang gặp phải, đấy chính là lúc trẻ tin tưởng, muốn được chia sẻ cùng người lớn. Do vậy, đừng vội nói những câu giáo huấn, khuyên răn mà nên sống cùng trạng thái cảm xúc của trẻ, để hiểu trẻ nghĩ gì rồi từ đó mới dẫn dắt những lời răn dạy. Cho trẻ cảm giác được tôn trọng cảm xúc bản thân, khi ở trạng thái thoải mái thì những bài học đạo đức của người lớn dễ dàng được trẻ tiếp thu.

2.3. Bài học về sự khích lệ, động viên

Nhà giáo dục học Haim Ginott khẳng định: Cha mẹ và thầy cô nói với trẻ như thế nào, trẻ sẽ cảm nhận về bản thân như thế ấy. Lời nói của họ ảnh hưởng đến lòng tự trọng và cách trẻ tự đánh giá bản thân. Hay, cách nói của cha mẹ và thầy cô giữ vai trò quyết định đối với số phận trẻ [2].

Ta thấy rằng lời nói của người lớn có tác động rất lớn đến sự phát triển tâm lý của trẻ. Do vậy người lớn nên để ý đến những phát ngôn của mình, không chỉ trong giao tiếp với trẻ mà còn trong hoạt động sống hằng ngày để tránh gây tổn thương đến trẻ. Cũng giống như người lớn, trẻ em cũng rất cần những lời động viên, an ủi khi trẻ gặp khó khăn hay buồn chán. Khi mệt mỏi trẻ cần điểm tựa, ba mẹ nên làm động lực cho con phấn đấu. Có thể con còn chưa ngoan, chưa cố gắng hết sức để thực hiện điều gì, hay đôi lúc thấy nản lòng. Khi nghe được những lời động viên, an ủi của ba mẹ như “*Con ngoan lắm!*”, “*Con đã cố gắng nhiều rồi!*”, “*Con trai mẹ mạnh mẽ quá! Thêm một chút nữa thôi là thành*

công rồi. Đứng lên cùng mẹ nào con trai yêu!”, “*Con được việc quá!*”... trẻ có thêm niềm tin để đứng dậy sau vấp ngã, giúp em vui bớt nỗi buồn. Đừng nên làm nger khi thấy trẻ khóc, trẻ cũng có tâm trạng giống như người lớn thậm chí còn rất nhạy cảm. Các em dễ bị tổn thương và người lớn hoàn toàn giúp trẻ chữa lành những vết thương đó bằng những lời nói, cử chỉ ân cần.

Ở Tomoe cũng có một vài bạn khuyết tật theo học, các bạn nhỏ nhận được sự quan tâm đặc biệt từ thầy cô giáo trong trường. Để giúp các em vượt lên mặc cảm ban đầu là cả một quá trình lâu dài. Thầy Kobayashi đã nghĩ ra nhiều trò chơi tập thể phù hợp với học sinh khuyết tật để thu hút các em tham gia, đồng thời tạo sự gắn kết giữa các bạn nhỏ với nhau. Điều khiến nhiều người không ngờ tới, quán quân trong tất cả các kỳ Đại hội thể thao của trường tiểu học Tomoe chính là Takahashi-kun cậu bé với đôi chân vòng kiềng, rất ngắn. Cũng có đôi lần Takahashi-kun muốn bỏ cuộc, những lúc như vậy thầy Kobayashi lại đến bên động viên: “*Không sao đâu! Em sẽ làm được! Nhất định sẽ làm được!*” điều đó đã giúp cậu bé tự tin hơn, lần lượt giành chiến thắng trong tất cả các trò chơi ở trường. Không những vậy, lời động viên của thầy đã giúp Takahashi-kun vững bước hơn trên những chặng đường sau này. Nếu tự ti, hèn Takahashi-kun khó mà học lên được cấp III cũng như đại học, và khi trưởng thành khó có được vị trí cán bộ tư vấn tâm lý “*người giữ sự yên bình cho mọi người*”.

Còn đối với cô bé Totto-chan hiểu động “*quả thật, không thể đo đếm được câu nói mà thầy luôn nói với tôi “Em thật là một cô bé ngoan” đã nâng đỡ tôi thế nào để tôi có được ngày hôm nay. Nếu không học ở Tomoe, không gặp được thầy Kobayashi, có lẽ tôi đã là một người mang đầy mặc cảm tự ti với cái mác “đứa bé hư” mà mọi người đã gán cho*”. Đôi khi một lời nói cũng có thể thay đổi suy nghĩ, hành động thậm chí cả cuộc đời một đứa trẻ. Vậy nên người lớn cũng đừng nên tiếc lời khen ngợi, động viên để tiếp thêm động lực, niềm tin cho trẻ vững bước.

2.4. Bài học về phương pháp tổ chức hoạt động dạy - học

Học sinh ở Tomoe có thể ngồi học ở bất kỳ vị trí nào mà mình thích, tùy theo tâm trạng và điều kiện, điều này tạo cho các em sự thoải mái, không bị gò bó ở một vị trí cố định. Hơn nữa, mỗi lần chuyển chỗ, các bạn nhỏ lại quen thân với những người bạn mới ngồi xung quanh, qua mỗi lần như vậy các em gần gũi nhau hơn.

Thời khóa biểu ở Tomoe cũng có phần khác biệt. Khi giờ học bắt đầu, cô giáo viết bài tập của tất cả các môn học ngày hôm đó lên bảng và báo cả lớp: “*Nào, hãy bắt đầu từ bài mà các em thích*”. Thế là học sinh có thể

bắt đầu từ bất cứ môn nào mình thích... Với cách học này, càng lên lớp trên, giáo viên sẽ càng hiểu rõ các em học sinh thích gì, thích như thế nào, hiểu được cách nghĩ cũng như cá tính các em. Về phía học sinh, việc có thể bắt đầu giờ học với môn yêu thích, còn những môn không thích có thể dành đến cuối buổi đã làm cho hình thức học trở nên đa dạng hơn; gặp chỗ nào không hiểu, các bạn đem lên hỏi thầy cô giáo hoặc thầy cô giáo đến từng bàn giảng cho đến khi nào hiểu mới thôi. Sau đó thầy cô giáo sẽ cho thêm ví dụ để học sinh tự ngồi học. Hàng ngày, các bạn ở Tomoe có thể bắt đầu học từ môn mình thích, nên sẽ có nhiều sự lựa chọn môn học trong cùng một lớp vì vậy các bạn phải rèn luyện sao cho có thể tập trung cao độ vào việc học của mình [1].

Từ những kinh nghiệm trên ở Tomoe, các bậc phụ huynh có thể đúc kết được một số kinh nghiệm, giúp trẻ hứng thú với việc học tập. Chẳng hạn như, khi trẻ học bài không nhất thiết phải có định vị trí ngồi ở một góc học tập nhất định, trẻ có thể học ở phòng khách, sân vườn, thậm chí ngồi học ngay trên giường,... chỉ cần tạo cho trẻ một không gian yên tĩnh, đầy đủ ánh sáng, có vị trí ngồi đảm bảo cho hệ cơ xương không bị biến dạng. Góc học tập thoáng cũng nên thay đổi cách bài trí cho thêm phần mới mẻ, đặc biệt mọi sự thay đổi phải tùy theo ý thích của trẻ. Phụ huynh cũng nên tạo cho con một tâm lý thoải mái khi bắt đầu việc học mà môn học trẻ yêu thích sau đó mới tới những môn kém thu hút hơn. Việc được bắt đầu với điều mình thích đã tạo cho trẻ tâm thế để tiếp tục học bài. Qua những môn học trẻ say mê, phụ huynh nắm bắt được con mình mạnh ở những môn nào, từ đó tạo điều kiện cho con phát triển, đồng thời biết được những môn con còn kém, sớm tìm ra cách giúp con học tiến bộ hơn những môn đó, tránh diễn ra tình trạng học lệch.

Trường Tomoe rất chú trọng cho học sinh tham gia vào các buổi dã ngoại và các tiết học thực tế vì theo thầy Kobayashi cần phải cho học sinh thấy “*người thật việc thật*”, đó mới là điều quan trọng. Ở Tomoe, các bạn nhỏ thường được cô giáo dẫn đi dạo quanh công viên sau tiết học buổi sáng, gặp một loài vật hay hiện tượng nào đấy cô giáo sẽ giải thích thêm, cho các bạn quan sát trực tiếp cùng nhau trao đổi, bàn luận. Cuộc đi dạo này là khoảng thời gian được vui chơi thỏa thích, nhưng các bạn không biết rằng, thực chất đây là một giờ học bổ ích về khoa học, lịch sử và sinh vật. Trường còn phối hợp với phụ huynh tổ chức cho các bạn những chuyến đi chơi xa, tạo lập cho các bạn nhỏ tính tự lập, tinh thần hợp tác qua các công việc chung của cả nhóm. Đây cũng là một cách giúp gắn kết tình bạn. Những hoạt động ngoại khóa không chỉ là bài học về khoa học tự nhiên, xã hội hay kỹ

năng mềm cho trẻ, ta còn có thể kết hợp nhiều bài học đạo đức trong đó.

3. Kết luận

“*Totto-chan bên cửa sổ*” không chỉ là một tác phẩm có giá trị văn học mà hơn hết tác phẩm đã góp một phần không nhỏ giúp phụ huynh có thêm những kinh nghiệm trong việc giáo dục con trẻ. Dạy trẻ bằng tình thương và nuôi dưỡng bằng tình người, mọi tác động đối với trẻ em, người lớn cũng nên xuất phát từ chữ “*tình*”. Thành công của trường Tomoe phần lớn nhờ vào sự tâm huyết, tình thương yêu của thầy hiệu trưởng Kobayashi Sosaku dành cho học sinh. Trẻ em Việt Nam cũng nhận được tình thương bao la vô bờ bến, các em được chăm sóc trong vòng tay yêu thương của gia đình, được nâng niu bởi tình thương của thầy cô, được sự bao bọc của toàn xã hội. Thế nhưng, do điều kiện đất nước hiện nay vẫn còn nhiều hạn chế nên đầu tư vào giáo dục chưa được hoàn thiện.

Trước khi có được sự đầu tư, thay đổi mạnh mẽ từ các cấp chính quyền thì mỗi phụ huynh cũng cần có những phương pháp giáo dục của riêng mình. Ba mẹ là người gần gũi với con cái nhất, đây là điều kiện thuận lợi để phụ huynh làm bạn với con, để thấu hiểu tâm lý từng đứa trẻ, từ đó lựa chọn những biện pháp giáo dục phù hợp. Nuôi dạy một đứa trẻ là một nhiệm vụ không hề đơn giản, đòi hỏi người lớn phải có nhiều kỹ năng và đặc biệt phải có một tình yêu thương trẻ vô bờ bến. Mỗi trẻ có một cá tính riêng, người lớn cần phải thật kiên nhẫn trong giáo dục trẻ, để phát huy điểm mạnh, hạn chế điểm yếu, từ đó có những định hướng đúng đắn trong quá trình phát triển của trẻ. Như lời nhận định của thầy hiệu trưởng Trường tiểu học Tomoe – Kobayashi Sosaku: “*Đứa trẻ nào sinh ra cũng có phẩm chất tốt. Cùng với sự trưởng thành, những phẩm chất đó bị phá hỏng bởi môi trường xung quanh và ảnh hưởng của người lớn. Vì vậy, phải sớm tìm ra ‘phẩm chất tốt’ ở đứa trẻ, phát triển những phẩm chất đó, giúp đứa trẻ trở thành một người có cá tính*”.

Tài liệu tham khảo

- [1] Kuroyanagi Tetsuko (2013), Tự truyện “*Totto-chan bên cửa sổ*”, NXB Văn học Việt Nam.
- [2] Adele Fabe và Elaine Mazlish (2013), Nói sao cho trẻ chịu học ở nhà và ở trường, NXB Tri thức.
- [3] Akehashi Daiji (2014), Nuôi dạy con kiểu Nhật Bản – bác sỹ Tâm lý, NXB Phụ nữ.

METHODS OF EDUCATING CHILDREN IN “TOTTO-CHAN BESIDE THE WINDOW” AND LESSONS OF EXPERIENCE TO PARENTS IN VIETNAM

Abstract: The methods of educating children were told in *“Totto-chan Beside the Window”* with the social context of Japan in the first years of the Second World War, but they have still remained the educational values till now. However, the educational value of the work lasts forever. Today these lessons are still applied very effectively in Japan and they are increasingly showing many positive aspects. In terms of geography and culture, Japan and Vietnam share many similarities. Both countries are in Asia with their cultures greatly influenced by the Confucian ideology. Therefore, learning the educational experience of Japan is relevant to the Vietnamese society where it is highly feasible to apply this experience. *“Totto-chan Beside the Window”* is one of the references that help Vietnamese educators with an overall, more lively approach to the progressive method of educating children in Japan – a country with a leading the educational system in the world.

Key words: Totto-chan; methods of educating children; lessons of experience; parents; positive incentive; encouragement.